

Maj 2019

SNS ANALYS

nr 55

Sänkta arbetsgivaravgifter för unga

JULI 2007 sänktes arbetsgivaravgiften för unga i åldern 19–25 år med drygt 10 procentenheter. Två år senare sänktes den med ytterligare nästan 5 procentenheter och åldersgränsen ändrades till 26 år och yngre. Reformen gällde både existerande och nya jobb. Sänkningen var stor och långvarig. Först i juni 2016 återgick arbetsgivaravgiften till den tidigare nivån.

Att sänka arbetsgivaravgiften för grupper med hög arbetslöshet diskuteras ofta som en åtgärd för att minska arbetskraftskostnader för företagen. Tanken är att höja dessa gruppers sysselsättning och stimulera ekonomin. Motståndare menar i stället att sänkningarna i praktiken innebär transfereringar från staten till företagsägarna.

Analyseras reformen i den gängse nationalekonomiska modellen beror effekten på efterfråge- och utbudskurvornas lutning. Om arbetsutbudet är relativt fixerat på kort sikt borde sänkningen övervältras på lönerna. Det innebär i sin tur att anställningskostnaderna är oförändrade. Sysselsättningen påverkas därför inte.

Här analyseras vad som faktiskt hände med ungdomars sysselsättning och löner och hur företagens lönekostnader, omsättning och vinst påverkades under 2007–2013.

UNGDOMARS LÖNER var förhållandevis opåverkade av reformen, varför anställningskostnaden för unga minskade kraftigt, vilket hade positiva effekter på sysselsättningen.

UR ETT POLICYPERSPEKTIV är det viktigt att förstå om reformen hade olika effekter i olika delar av landet, beroende på ungdomsarbetslöshetens nivå innan reformens införande. Sysselsättningseffekterna var störst i de län som hade högst ungdomsarbetslöshet.

SÄNKNINGEN AV ARBETSGIVARAVGIFTEN frigjorde resurser och företagen expanderade sin verksamhet. Det totala antalet anställda i företag med stor andel unga bland de anställda innan reformen ökade. I dessa företag ökade också lönerna snabbare efter reformens införande och då inte bara för de unga. Företagens kapital, omsättning och vinster ökade också.

FÖRFATTARE

David Seim, docent i nationalekonomi, Stockholms universitet.

E-post: david.seim@ne.su.se

SNS ANALYS En stor del av den forskning som bedrivs är vid sin publicering anpassad för vetenskapliga tidskrifter. Artiklarna är ofta teoretiska och inomvetenskapligt specialiserade. Det finns emellertid mycket forskning, framför allt empirisk och policyrelevant sådan, som är intressant för en bredare krets. Målet med SNS Analys är att göra denna forskning tillgänglig för beslutsfattare i politik, näringsliv och offentlig förvaltning och bidra till att forskningen når ut i medierna. Finansiellt bidrag har erhållits från Jan Wallanders och Tom Hedelius Stiftelse. Författarna svarar helt och hållet för analys, slutsatser och förslag.

Sociala avgifter, eller arbetsgivaravgifter, är en viktig statlig inkomstkälla i utvecklade länder. Inom OECD-länderna inbringar dessa skatter omkring 25 procent av de totala skatteintäkterna i genomsnitt, vilket är ungefär lika mycket som inkomstbeskattningen ger.¹

På senare år har sänkningar av arbetsgivaravgiften ofta diskuterats som ett sätt att stimulera ekonomin på. Genom att sänka arbetsgivaravgiften vill man göra det billigare att anställa individer som typiskt sett har hög arbetslöshet, till exempel personer med invandrarbakgrund och unga. Därigenom kan sysselsättningen bland dessa öka och ekonomin i sin helhet stimuleras.

Sådana policyåtgärder har implementerats i olika länder och i olika former. I efterdyningarna av finanskrisen 2009 och den därpå ökade arbetslösheten genomförde flera länder riktade arbetsgivaravgiftssänkningar. Till exempel sänkte Frankrike arbetsgivaravgiften för lågavlönade² medan Spanien gjorde samma sak för vissa åldersgrupper³.

Den politiska debatten kring sänkta sociala avgifter brukar oftast föras så här: Förespråkare menar att lägre arbetsgivaravgifter ökar sysselsättningen för de berörda grupperna och därmed också företagets aktivitet i allmänhet. Motståndare hävdar snarare att sänkningar varken leder till högre löner eller högre sysselsättning, utan i praktiken i stället innebär transfereringar från staten till företagsägare.

Inom nationalekonomisk forskning är den gängse uppfattningen att efterfrågan på arbete är avsevärt mer elastisk än arbetsutbudet, åtminstone på kort sikt. Det innebär att en sänkning av arbetsgivaravgiften ökar efterfrågan betydligt mer än den ökar utbudet. I standardmodellen, där jämviktssysselsättningen bestäms av efterfråge- och utbudskurvor, representeras den här uppfattningen av en utbudskurva som lutar brantare än efterfrågekurvan.

Eftersom arbetsutbudet i den här modellen antas vara mer eller mindre konstant, åtminstone på kort sikt, kommer en sänkning av

arbetsgivaravgiften endast att leda till högre löner och, om något, till marginella ökningsar av sysselsättningen. Enligt detta synsätt skulle därmed lägre arbetsgivaravgifter för unga inte vara en effektiv åtgärd för att öka sysselsättningen bland ungdomar.

Sammanfattningsvis finns det alltså tre olika synsätt för hur effektiva sänkningar av arbetsgivaravgiften är när det gäller att skapa nya jobb: (i) åtgärderna sänker anställningskostnaden och ökar därmed sysselsättningen; (ii) sänkningarna innebär i praktiken transfereringar från staten till företagsägarna samt (iii) sänkningarna övervältras på lönerna och därmed sänks inte anställningskostnaden (vilket de flesta nationalekonomer hävdar).

Den här rapporten belyser effekterna av en sänkning av arbetsgivaravgiften utifrån dessa tre perspektiv. Den empiriska analysen baserar sig på en omfattande svensk reform (se figur 1), som den nytilträdde Alliansregeringen implementerade 2007, då man sänkte arbetsgivaravgiften för individer i åldrarna 19 till 25 med ungefär 10 procentenheter (från 31 procent). Reformen utökades dessutom 2009 genom att avgiften sänktes ytterligare 5 procentenheter och åldersspannet utökades till att omfatta alla individer på 26 år och yngre. I internationell jämförelse sticker den svenska reformen ut inte enbart för att sänkningen var stor, utan också för att samtliga unga omfattades av sänkningen, inte bara de som nyanställdes.

Den här rapporten bygger på en tidskriftsartikel som jag skrivit tillsammans med Emmanuel Saez och Benjamin Schoefer. Därför används i fortsättningen ”vi”. Rapporten presenterar ett urval av resultat från studien och andra studier som analyserar sänkningen av den svenska arbetsgivaravgiften 2007–2009.⁴

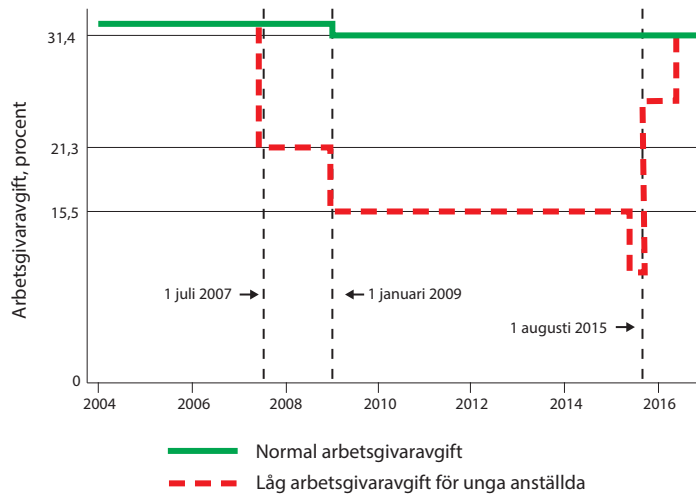
Ökar lägre arbetsgivaravgifter sysselsättningen för berörda grupper?

1. OECD (2016).

2. Kramarz och Philippon (2009).

3. Elias (2015).

4. Saez, Schoefer och Seim (2019). De andra studierna som refereras är Benmarker, Calmfors och Seim (2014), Skedinger (2014), Kaunitz och Egebark (2017) och Egebark och Kaunitz (2018).

Figur 1. Arbetsgivaravgiftens förändring.

Not: Tidsserien för unga omfattar alla individer som fyller 19–25 det innevarande året under perioden 1 januari 2007–31 december 2008. Den andra reformen (1 januari 2009) utökar gruppen till att inkludera alla som fyller 26 under året eller är yngre. Reformen avskaffades i tre steg under 2015.

Effekter på individnivå och aggregerad nivå

Löner och anställningskostnader

Vi börjar med att pröva nationalekonomens hypotes att arbetsgivaravgiftssänkningen leder till en lika stor löneökning för de berörda individerna i panel A i figur 2. Figuren visar genomsnittlig månadslön på den vertikala axeln för de åldrar som illustreras på den horisontella axeln, för olika tidsperioder separat. Vi ser ett positivt samband mellan lön och ålder, förmodligen för att äldre individer har högre utbildning och mer arbetslivserfarenhet, två egenskaper som arbetsmarknaden värdesätter. Grafen visar också att reallönen ökar över tid: sambandet mellan lön och ålder skiftar upp för varje tidsperiod.

Det mest intressanta i grafen är dock att lönen inte stiger mer för de unga som berördes av sänkningen under åren efter reformen (2007–2013), det vill säga de åldrar som ligger till vänster om de vertikala linjerna. Det här resultatet går alltså emot den nationalekonomiska hypotesen, som diskuterats ovan, att ungdomsrabatten huvudsakligen skulle vältras över på deras löner. Hade den hypotesen stämt hade vi sett en snabbare ökning av lönerna för

unga individer efter reformen. I stället ser vi en i princip lika stor ökning av lönerna för alla individer, oavsett ålder.

En invändning är att lönerna är trögrörliga och att de unga får del av rabatten över tid. Men grafen visar att genomsnittslönen för perioden 2012–2013, det vill säga 5–6 år efter första reformen, har ökat lika mycket bland unga som bland äldre.

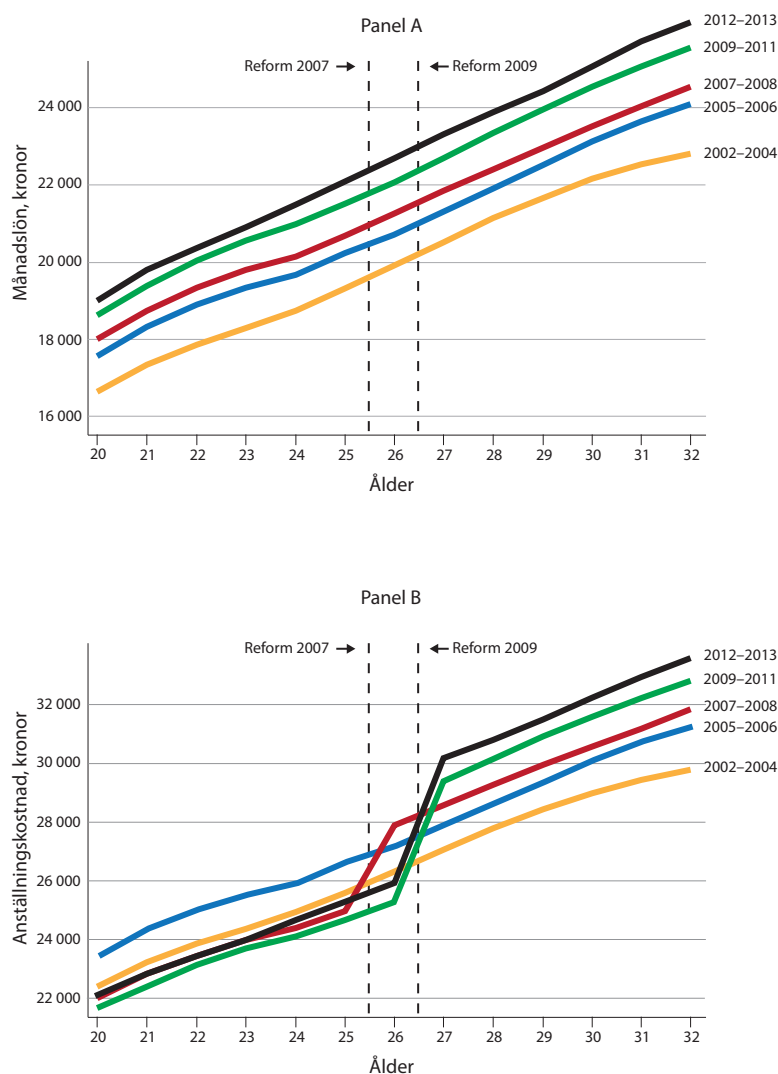
Resultatet att lönerna förefaller relativt opåverkade av reformen innebär att anställningskostnaden för de unga minskade drastiskt. Panel B i figur 2 visar hur denna kostnad varierar över tid. Här ser vi ett tydligt fall i kostnaden för att anställa unga individer åren efter reformen.

Sysselsättning

Nästa fråga är om arbetsgivare använder de lägre anställningskostnaderna som framgår av figur 2 för att anställa fler. Eftersom lönerna bland unga är opåverkade skulle en arbetsgivare spara 12,1 procent per år av lönekostnaderna genom att anställa en yngre person i stället för en äldre.

Figur 3 visar sysselsättningsgraden på den vertikala axeln mot ålder på den horisontella axeln, för olika tidsperioder. Figuren visar att

Anställningskostnaden för unga minskade drastiskt.

Figur 2. Genomsnittlig månadslön per ålder för olika tidsperioder.

Not: Månadslönen är hämtad från Lönestrukturstatistiken, som anger lönen i september. Panel A visar lön före inkomstskatt och efter arbetsgivaravgifter. Panel B anger lönen före inkomstskatt och arbetsgivaravgifter, det vill säga anställningskostnaden. De vertikala linjerna anger åldrarna som berördes av reformen. Källa: Saez, Schoefer och Seim (2019), som replikerar analysen i Egebark och Kaunitz (2018).

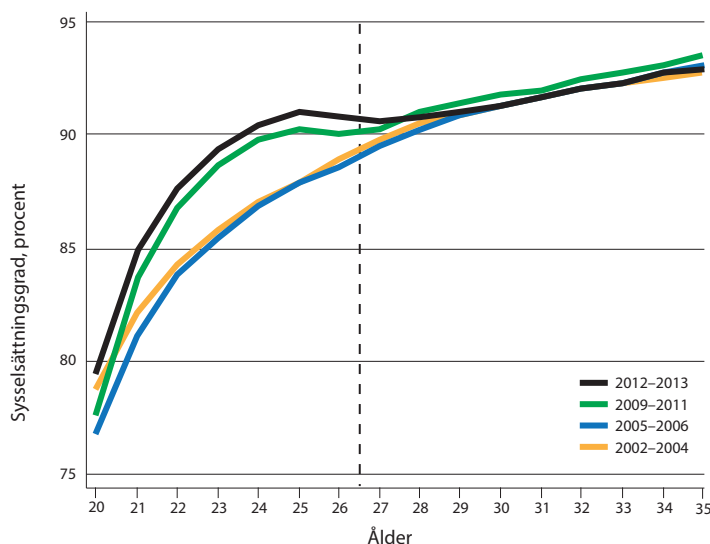
sysselsättningen generellt är lägre för yngre individer än för äldre, i synnerhet före reformen, under perioden 2002–2006. Faktum är att den höga ungdomsarbetslösheten var ett av motiven bakom reformen. Figuren visar att sysselsättningen för äldre personer i princip är densamma före reformen (2002–2006) som efter att den trätt i kraft (2009–2013).

För unga individer antyder resultaten att sysselsättningsgraden ökat med ungefär 2,5 procent efter reformen. Eftersom ungdomsrabatten sänker anställningskostnaden med 12,1 procent ger detta en så kallad sysselsättnings-

elasticitet med avseende på anställningskostnaden på cirka 0,21 (2,5/12,1). Med andra ord, om anställningskostnaden minskar med 1 procent så ökar sysselsättningen med 0,21 procent. Även om vi finner positiva sysselsättningseffekter är de inte särskilt stora med tanke på avgiftssänkningens storlek. Dessa resultat är konsistenta med Egebark och Kaunitz (2018), som först analyserade den här reformen.

Sysselsättningseffekterna härrör sannolikt från efterfrågesidan snarare än utbudssidan. Eftersom lönerna bland unga är opåverkade är det rimligt att tro att arbetskraftsdeltagan-

Sysselsättningsgraden för unga ökade med 2,5 procent.

Figur 3. Sysselsättningsgrad per ålder för olika tidsperioder.

Not: En individ klassas som sysselsatt om hen har årlig löneinkomst som överstiger 44 000 kronor i 2012 års prisnivå. Arbetskraften (nämnaren) består av sysselsatta och arbetslösa (har varit inskrivna vid Arbetsförmedlingen någon gång under året). Den vertikala linjen visar övre gränsen för de åldrar som berördes av reformen efter 1 januari 2009. Källa: Saez, Schoefer och Seim (2019).

det bland unga inte ökar, något vi även belägger empiriskt. Analysen tyder också på att de positiva sysselsättningseffekterna inte kom på bekostnad av en lägre sysselsättningsgrad bland äldre. I figur 3 ser vi inte att sysselsättningsökningen bland unga följdes av en likartad sänkning bland äldre.

Före reformen var den geografiska variationen i svensk ungdomsarbetslöshet relativt stor. En relevant fråga i sammanhanget är huruvida reformen påverkade alla delar av landet i lika stor utsträckning. Figur 4 visar effekterna på fem grupper av län indelade efter nivån på ungdomsarbetslösheten innan reformen. Den vertikala axeln visar effekterna av reformen på ungdomsarbetslösheten i procentenheter i de fem grupperna. Resultaten visar att reformen hade positiva och statistiskt signifikanta effekter på sysselsättningen i alla grupper, men störst påverkan i de län där arbetslösheten var som högst. Skillnaden i procentuella termer är ännu större.

Vi kan också analysera om den högre sysselsättningen bland unga berodde på fler anställningar eller färre uppsägningar. Analysen visar att runt 80 procent av sysselsättningseffekterna

är resultatet av färre uppsägningar och därmed längre anställningar.

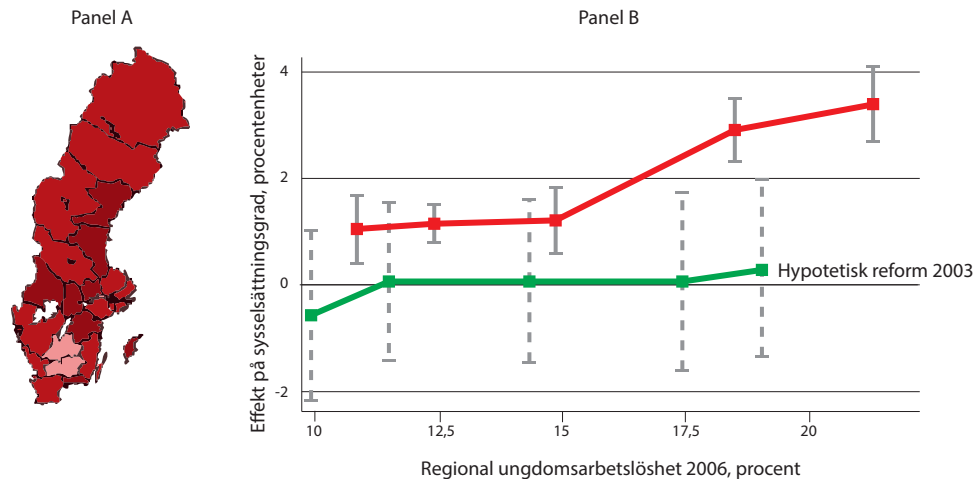
Företagens roll

Resultaten ovan strider mot den nationalekonomiska hypotesen om reformens effekter. Den lägre arbetsgivaravgiften påverkade inte ungdomars löner. Detta ledde till lägre anställningskostnader och högre sysselsättning bland unga.

Men avsaknaden av effekter på löner för unga innebär också att företag som generellt anställer många unga – till exempel restaurangbranschen – fick ett tillskott av kapital i samband med reformen. En central fråga för den politiska debatten är om dessa extra resurser användes på ett produktivt sätt eller om de endast innebar en transferering från stat till företagare.

För att studera företagens beteende delas dessa företag in i två grupper: de som precis före reformen hade stor andel unga bland de anställda och de som hade en mindre andel unga. Vi följer sedan dessa företag under perioden 2003–2013. Företag med många unga får

Sysselsättningen ökade mest i de län där arbetslösheten var som högst.

Figur 4. Skillnader i ungdomsarbetslöshet i Sverige 2006 över län.

Not: Sveriges 21 län har delats in i fem jämnstora grupper utifrån befolkning. Grupptillhörigheten visas i en färgskala i panel A. En individ definieras som arbetslös om hen inte är sysselsatt (inte har en årlig löneinkomst som överstiger 44 000 kronor i 2012 års prisnivå) men har varit inskriven på Arbetsförmedlingen någon gång under året. Nivån på arbetslösheten (antal arbetslösa dividerat med arbetskraften) bland åldrarna 16–25 i de olika länen är som följer: mörkast färg: 20–23,3 procent, mörk 17,8–20 procent, normalfärg 14,9–17,8 procent, ljusare 12,4–14,9 procent och ljusast 10,5–12,4 procent. De rödmarkerade punktestimaten i panel B visar sysselsättningseffekterna i de olika regionerna. De gröna visar i stället hypotetiska effekter som vi skulle få om vi antog att samma reform ägde rum 2003. De vertikala linjerna visar 95-procentiga konfidensintervall för effektskattningarna. Källa: Saez, Schoefer och Seim (2017).

en större sänkning av sina totala arbetskostnader, och därmed ett större tillskott av kapital, jämfört med företag med färre unga till följd av reformen. Vi studerar nu om beteendet skiljer sig åt mellan dessa grupper av företag.

Vad händer i företagen?

Figur 5 visar fyra utfall på företagsnivå: antal anställda, totala tillgångar, omsättning och vinster. För varje utfall delar vi värdet ett visst år med 2006 års värde för varje företag, och visar genomsnittstillväxten relativt 2006 på den vertikala axeln för de år som anges på den horisontella axeln, för de två företagsgrupperna.

Resultaten visar att företag med fler unga ökar antalet anställda ungefär 5 procent mer än företag med färre unga. Ökningen påbörjas 2007, precis när reformen genomförts, samtidigt som trenderna för dessa två grupper är identiska före reformen. Samma mönster syns för de övriga utfallen.

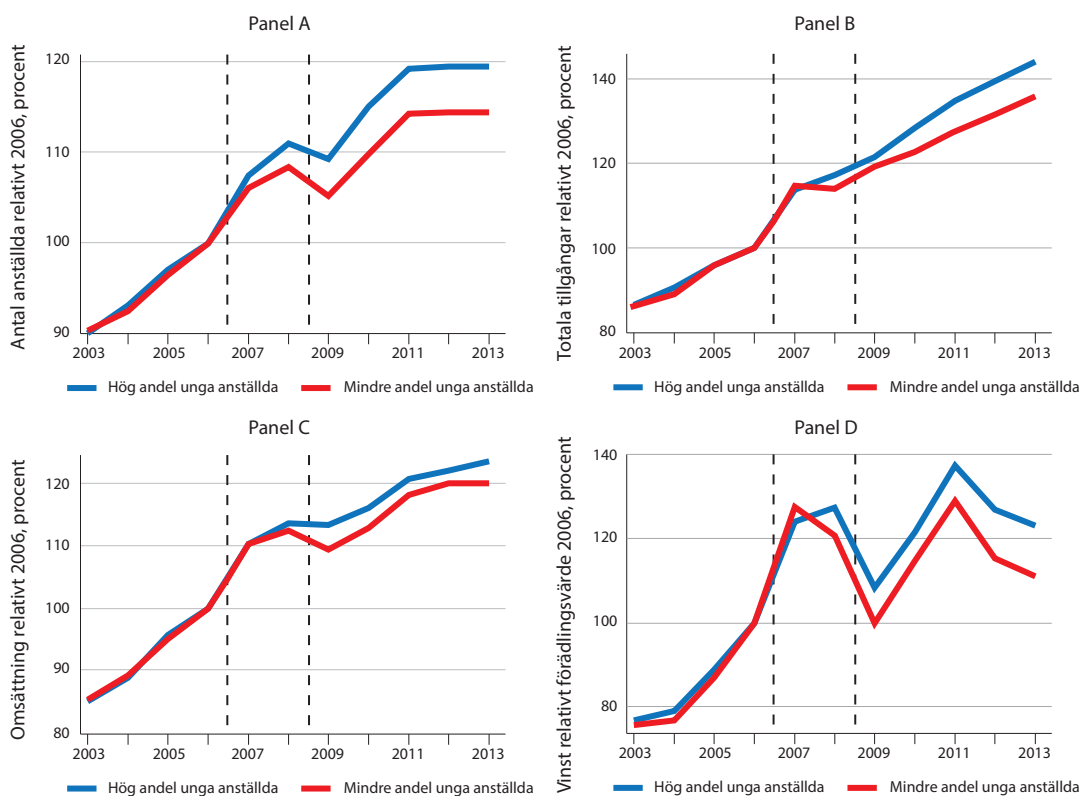
Resultaten är intressanta därför att de stöder hypotesen att en sänkning av arbetsgivaravgiften stimulerar anställningar och företagens aktivitet i sin helhet. Även om företagens vinster också ökade så var det i huvudsak en följd av den ökade aktivitet som företagen engagerades

i och inte ett direkt resultat av de extra resurser som företag med många unga fick.

Företag med möjlighet att låna pengar för att investera i kapital och i nyanställningar borde utnyttja dessa för att nå optimalt resursutnyttjande. Varför expanderar då företagen när sänkningen av arbetsgivaravgiften innebär att resurser frigörs? En möjlig anledning är att företag generellt inte har tillräcklig tillgång till externt kapital. Man kan inte låna för att genomföra investeringar i utrustning och arbetskraft. Injektionen av likviditet som reformen medför minskar dessa begränsningar och innebär att företagen kan komma närmare den optimala nivån på produktionsfaktorer och därmed öka produktionen.

I linje med den hypotesen finner vi att företag som verkar kreditbegränsade påverkas mer av reformen än de som inte är begränsade. Samtidigt finner vi positiva och statistiskt signifikanta effekter även för de företag som inte är kreditbegränsade, vilket tyder på att det här inte är den enda förklaringen till att företagen växer efter reformen.

Företag med fler unga ökade antalet anställda mer än företag med färre unga.

Figur 5. Utfall för företag relativt nivån 2006.

Not: Beräkningen är gjord på företagsnivå för ett urval företag som existerar 2003–2013 och har mer än 3 anställda varje år. Företagen är indelade efter andelen anställda som är unga 2006. Graferna visar genomsnittliga utfall för företag som har en hög andel unga och de som har en mindre andel unga 2006. Panel A–D visar i tur och ordning utfallen: antal anställda, totala tillgångar samt omsättning och vinster. De vertikala linjerna anger tidpunkterna för reformens genomförande.

Källa: Saez, Schoefer och Seim (2019).

Löner

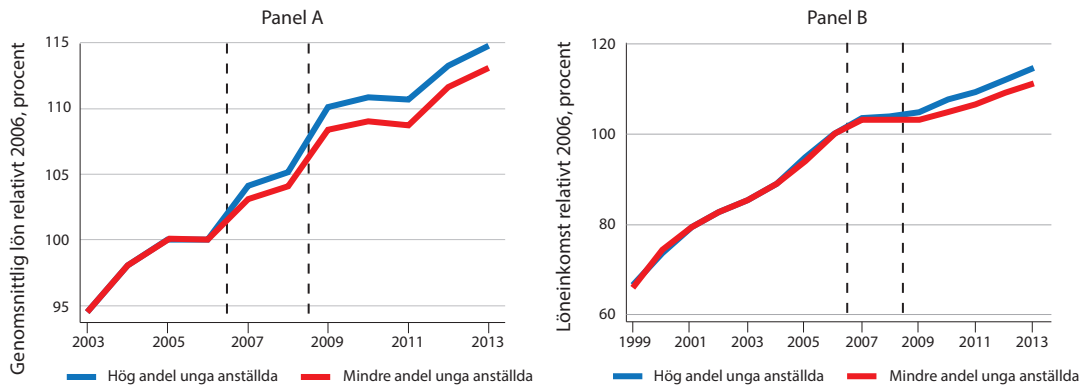
Resultaten visar att företag med många unga växer i flera avseenden. En central fråga är om denna expansion även kommer de anställda till godo. Panel A i figur 6 redovisar genomsnittslön per anställd för de två företagsgrupperna under perioden 2003–2013. Grafen visar att i de företag som påverkats mest av skattesänkningen ökar lönerna mer. Dessa effekter kan både vara ett resultat av att man höjer lönerna för de som redan är anställda och att den expansion som påvisats ovan innebär anställningar av individer med högre lön. För att isolera den första faktorn – och därigenom studera om företagen delar med sig av sina vinster till de redan anställda – skiftar vi nu fokus tillbaka till individerna.

Panel B i figur 6 visar hur genomsnittsinkomsten utvecklas över tid beroende på om en individ arbetar på ett företag med många unga eller inte. Vi delar in individer som 2006

är i åldrarna 25–60 år i de två företagsgrupperna baserat på deras anställning 2006. Åldersrestriktionen innebär att de här anställda aldrig själva påverkats direkt av reformen. Den innebär också att vi kan utvärdera trenderna före reformen, eftersom de är tillräckligt gamla för att ha en inkomsthistorik. Deras löner kan endast påverkas av reformen om de arbetar på företag med många unga och som dessutom fördelar delar av vinsten jämnt över alla anställda, inte enbart de unga.

Figuren visar att inkomsterna utvecklas i samma takt för individer som arbetar på företag med stor andel unga som för dem som arbetar på företag med en lägre andel unga fram till reformen 2007. Efter det växer dock löneinkomsterna snabbare för individer som arbetar på företag med många unga. I motsats till den tidigare analysen, där vi fann att lönerna bland unga på individnivå inte påverkades av ung-

Löneinkomsterna växte snabbare för individer som arbetar i företag med många unga.

Figur 6. Genomsnittlig lön relativt 2006 på företagsnivå.

Not: I panel A används samma förfarande som för utfallen i figur 5. I panel B följer vi individers lön relativt 2006 beroende på om de arbetar på ett företag med många eller färre unga det året. Vi följer individerna oavsett om de byter jobb eller inte arbetar. Individerna är i åldrarna 25–60 år 2006. De vertikala linjerna anger tidpunkterna för reformens genomförande.

Källa: Saez, Schoefer och Seim (2019).

Löneökningarna kom alla anställda till del, inte bara de unga.

domsrabatten, så finner vi här att de anställda visst får ta del av de frigjorda resurser som reformen innebar. Löneökningarna kommer dock alla till del snarare än specifikt för de ungdomar som ger upphov till det extra finansiella utrymmet.

Den gängse nationalekonomiska modellen förutspår att en sänkning av arbetsgivaravgiften bland unga kommer att leda till löneökningar i den gruppen. Vi finner att lönerna ökar till följd av reformen, men att de gör det för alla anställda, inte enbart de unga som omfattas av reformen. Dessa resultat ligger inte i linje med den gängse nationalekonomiska modellen. Den här typen av övervältringseffekter tyder i stället på att det finns normer om likvärdiga löneökningar inom företaget och att det är dessa normer som styr hur lönerna anpassas efter en sänkning av arbetsgivaravgiften för unga.

Vilka är slutsatserna av våra resultat?

Våra resultat visar att Alliansens sänkning av arbetsgivaravgiften för unga ledde till ökad sysselsättning bland dessa. Men vi finner också att den traditionella nationalekonomiska modellen för analys av skatter och arbetsgivaravgifter inte stämmer överens med data. I stället för löneökningar bland de berörda unga individerna ser vi att lönerna ökar för alla individer som arbetar på företag med många unga anställda.

Var reformen lyckad?

Först och främst tyder resultaten på att riktade sänkningar av arbetsgivaravgiften kan vara ett sätt att sänka arbetslösheten inom vissa grupper. I det här fallet var sänkningen riktad till unga och ett intressant resultat i sammanhanget är att effekterna var större i områden med högre arbetslöshet bland de unga.

För det andra är sänkningen av arbetsgivaravgiften effektiv för att minska arbetslösheten bland unga? Ett vanligt sätt att besvara den frågan är att beräkna kostnaden för varje nytt jobb. Problemet med den ansatsen är att vissa specifika reformer alltid framstår som mycket bättre. En sänkning av lägsta lönerna bland unga kommer att sänka anställningskostnaden utan att den påverkar statens budget. Om sysselsättningseffekterna som vi finner också kan generaliseras till en reform som sänker lägsta lönerna, skulle en sådan åtgärd alltid vara mer kostnadseffektiv från ett budgetperspektiv. Men det betyder förstås inte att vi ska sänka lägsta lönerna eftersom det har fördelningspolitiska effekter som analysen inte tar hänsyn till.

Egebark och Kaunitz (2018) genomför en traditionell kostnadsanalys och visar att reformen inte var särskilt lyckad därför att sysselsättningseffekterna är små relativt kostnaderna.

Våra resultat tyder dock på att reformen påverkade statens intäkter genom andra skattebaser. Företagsanalysen visar att de resurser

som frigjordes av reformen användes till investeringar i nyanställningar och i nytt kapital. Dessa effekter ledde i sin tur till högre omsättning, högre vinst och högre löner. Om vi vill beräkna reformens effekter på skatteintäkter relativt dess kostnader måste vi utvidga den traditionella kostnadsanalysen till att även beakta skatteeffekter genom dessa andra kanaler. Tyvärr är det inte särskilt enkelt att göra därför att så många marginaler potentiellt påverkas. Det skulle dessutom kunna vara så att företag med många unga växer på bekostnad av företag med en lägre andel unga. I så fall är nettoeffekten på statens intäkter svår att bestämma.

Det kan också finnas långsiktiga positiva effekter av att tidigt exponeras för arbetsmarknaden som är av värde för samhället. Att unga lyckas skapa en anknytning till arbetsmarknaden i unga åldrar genererar trygghet och erfarenhet som gynnar dem under hela karriären. Sådana effekter är mycket svåra att mäta, men är icke desto mindre viktiga att ta hänsyn till när man värderar effekterna av reformen.

Utifrån våra resultat är det inte möjligt att dra alltför långtgående slutsatser om reformens effektivitet. Rapporten visar att reformen ledde till effekter på skatteintäkterna från olika håll. Det är heller inte klart hur de unga individer som kom in på arbetsmarknaden till följd av reformen kommer att påverkas på lång sikt. Det kan finnas positiva effekter av en tidigare anknytning till arbetsmarknaden som är svåra att mäta i dag men som vi ur ett samhällsperspektiv värderar högt.

Reformen föreslogs som ett sätt att öka sysselsättningen bland unga och stimulera ekonomin i sin helhet. Motståndarna kritiserade den för att vara alltför kostsam och att den i praktiken innebar en transferering från staten till företagsägarna. Våra resultat visar att sysselsättningen bland unga ökade, framför allt i områden med hög ungdomsarbetslöshet. Företag med många unga använde de extra resurser som reformen innebar till att öka antalet anställda och till investeringar i kapital. Med andra ord, företagen behöll inte statens transferering endast för egen del utan delade också ut av de extra resurserna till de anställda.

Referenser

- Benmarker, Helge, Lars Calmfors och Anna Seim (2014). "Earned income tax credits, unemployment benefits and wages: Empirical evidence from Sweden". *IZA Journal of Labor Policy*, 3:54.
- Egebark, Johan, och Niklas Kaunitz (2018). "Payroll taxes and youth labor demand". *Labour Economics*, 55: 163–177.
- Elias, Ferran (2015). "Labor demand elasticities over the life cycle: Evidence from Spain's payroll tax reforms". Columbia University, mimeo.
- Kaunitz, Niklas och Johan Egebark (2017). "Payroll taxes and firm performance". IFN Working Paper nr 1175.
- Kramarz, Francis och Thomas Philippon (2001). "The impact of differential payroll tax subsidies on minimum wage employment". *Journal of Public Economics*, 82(1): 115–146.
- OECD (2016). *Revenue Statistics 1965–2015*. Paris: OECD.
- Saez, Emmanuel, Benjamin Schoefer och David Seim (2017). "Payroll taxes, firm behavior, and rent sharing: Evidence from a young workers' tax cut in Sweden". NBER Working Paper nr 23976.
- Saez, Emmanuel, Benjamin Schoefer och David Seim (2019). "Payroll taxes, firm behavior, and rent sharing: Evidence from a young workers' tax cut in Sweden". *American Economic Review*, 109(5): 1717–1763.
- Skedinger, Per (2014). "Effects of payroll tax cuts for young workers". *Nordic Economic Policy Review*, 1: 125–169.

Frigjorda resurser användes till investeringar i nyanställningar och i nytt kapital.

Tidig anknytning till arbetsmarknaden kan gynna ungdomars hela framtida karriär.